

မြတ်စွာ

အချစ်ဝင်ခွင့်

ps:
ILOVEYOU

ps:
ILOVEYOU

ဝန်ခင်း

Read on the move

အခန်း(၁)

‘ဟင်...’

‘ထား’ ခြေလှမ်းသည် ကားပေါ်တက်ရန် တုံ့ဆိုင်းသွားသည် ။ အံ့ အားသင့်သွားသော သူ့ မျက်ဝန်းရိပ်နှင့် တဒင်္ဂီ စူးနစ်စွာ ဆုံစည်းလိုက်သည် ။ သူက ရုတ်ခြည်းပင် ရှောင်လွှဲသွား၏။

ဒရိုင်ဘာက ဘာကို သဘောပေါက်သည် မသိ၊ လှမ်းပြောသည် ။

‘ဒေါ်ထား မဟုတ်လား၊ တက်လေ အစ်မ...’

တုံ့ဆိုင်းသွားသော ခြေလှမ်းကို ထား အပြစ်တင်မိသည် ။ ဘာကို တုန်လှုပ်ရမည်နည်း။ ဂျူတီ ရီပို့တင်ရဦးမည်။ တာဝန်ကို လူမှုရေးနှင့် ရောထွေးကာ အပျက်ခံရမည်လား။ မဆိုင်၊ ကားပေါ်တက် ထိုင်လိုက်သည် ။ ဒတ်ဆန်းကား၏ ရှေ့ခန်းဝယ် အသားချင်း မထိကပ်ဘဲ ထိုင်၍ မရနိုင်။ တံခါးကို ချက်ကျအောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် တံခါးဘက် တတ်နိုင်သမျှ တိုးကပ် ရွှေ့ထိုင်လိုက် သည် ။

ရန်ကုန်နှင့် ဘားအံသို့ ပြေးဆွဲသော ဒဂုံ-သံလွင် အမြန်ကားကလေးမှာ အရှိန်ဖြင့် လွှတ်လိုက် သော မြားသဖွယ် ထွက်လာသည် ။ ဖေဖော်ဝါရီလ၏ အအေးဓာတ်သည် ကား၏ အရှိန်ကြောင့် ပို၍ ပြင်းထန်သည် ။ မှန်တံခါးကို တစ်ဝက်တင်ထားသော်လည်း တိုးဝှေ့လာသော လေအေးနှင့်အရှိန်က ဘယ်ဘက်နားထင်စပ်ကို ထူပူစေသည် ။ မှန်ကို နည်းနည်း

ထပ်မြင့်လိုက်သည်။ ။ လေဝင်မှုအတွက် လက်လေးလုံးလောက်သာ ချန်လှပ်ထား၏။

လေတိုးသံ၊ ကားစက်သံနှင့် နောက်ခန်းမှ လွင့်ပျံ့လာသော စကားသံမှ တစ်ပါး၊ တိတ်ဆိတ် လျက်ရှိသည်။ ။ ထို တိတ်ဆိတ်မှုသည် ရင်တွင်းခံရခက်သော ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို နှိုးဆွနေသည်။ ။

အနှောင်မဲ့စွာ ထားသော ဆံပင်ရှည်မှ လွင့်ပါးမှုသည် သူ့ကို သွားရောက် ကျီစယ်လေသည်။ ။ သူ မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်လေမလည်း ဟူ၍ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ။ သို့သော် အသံမထွက်လာ။ တေမိ မင်းသားကို အားကျနေလေရောသလား။ ခံပြင်းသော စိတ်ဖြင့် လွင့်ပါးနေသော ဆံပင်တို့နှင့် ကျော ဖြင့် ဖိကပ်ထားသော ဆံပင်အားလုံးကို လက်လျှိုကာ တစ်ပတ်လျှိုထုံးပြီး ပိုက်ဆံအိတ်တွင်းမှ ကလစ်နှစ်ချောင်းဖြင့် အစတို့ ကို သိမ်းလိုက်သည်။ ။

ထား၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းတွင် သူ့အား တံတောင်ဆစ်ဖြင့် နှစ်ကြိမ်မျှ ထိခိုက်မိသည်။ ။ သူ ဘာမှ မပြော၊ ရေဘင်မျက်မှန်တပ်လိုက်သော သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ထား အကဲမခတ်နိုင်တော့။

မင်္ဂလာဒုံလွန်လာသည် နှင့် ခေါင်း၌ နောက်ကျိလာသည်။ ။ ကားတောက်တာလား။ မူးနောက် နောက် ရှိလာမှုကို ဘီစစ်တစ်ပြားငုံကာ ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ ။ ခေါင်းကို ကူရှင်သို့ မှီကာ မျက်လုံးစုံ မှိတ်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ နေလိုက်သည်။ ။ မှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို သူ မတွေ့စေချင်သဖြင့် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ရေဘင်မျက်မှန် ယူတပ်ရန် ကြံစည်လိုက်၏။ သို့သော် သူနှင့်ဆင်တူ ဖြစ်နေ သော မျက်မှန်ကို သူ့နောက်မှ လိုက်တပ်ခြင်းကို မလိုလားသဖြင့် မတပ်တော့။

‘အာ...’

ကား၏ အကွေ့သည် အရှိန်နှင့်ဖြစ်ရာ လျော့ရဲစွာ ထိုင်နေသော
ထား၏ ဟန်ချက် ပျက်သွား သည် ။ ကိုယ်သည် သူ့ဘက်သို့ ယိုင်ကျသွား
ပြီး သူ့ပခုံးစွန်း၌ ခေါင်းတင်သွားမှုကို ချက်ချင်းပင် ရွေ့လျားပစ်လိုက်သ
ည် ။

‘ဆောရီး...’

ထားပါစပ်က ‘ဆောရီး’ကို သူက ခပ်တည်တည်ပင်...

‘မလိုပါဘူး’

ကြီးကျယ်လိုက်တာ။ ပြောမိသော ‘ဆောရီး’ ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်လာ
သည် ။ သို့သော် ပြောပြီးသွားလေပြီ။ ရင်ထဲ ခံရခက်သွားပြန်သည် ။

ဒရိုင်ဘာက ကြားဝင်ကာ...

‘ကျွန်တော်က တောင်းပန်ရမှာ ၊ လောကြီးသွားလို့ ဗျာ၊ ဒါထက် အစ်
မက ဘယ်သွားမှာ လဲ’

ဒရိုင်ဘာက အသက် ၄၀ ခန့် ရှိသော်လည်း ခရီးသည် အပေါ် ရိုသေ
သမှုနှင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း သဘောပေါက်မိသဖြင့် အမှန်ပင် ဖြေလို
က်သည် ။

‘ဘားအံ...’

‘အလည်သက်သက်ပဲလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘားအံဆေးရုံကို တာဝန်ကျလို့ ပြောင်းလာတာ’

‘ဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်လား...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘ဆရာဝန်’ဟူသော စကားသည် ထား၏ ကြေကွဲမှုကို နှိုးဆွလေသ

ည် ။ ဤအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မပြုပါဘူးဟု ခါးသီးစွာ ငြင်းဆန်ခဲ့ဖူးသော ထားကို ဆရာများက ဖျောင်းဖျ သည် ။ သူငယ်ချင်းများ ဇွတ်အတွင်း ဆွဲဆောင်သည် ။

နောက်ဆုံး ထားဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် အခြားလုပ်ငန်းများ သည် ထားနှင့်မလျော်ညီ။ ဝါသနာပါလွန်းသဖြင့် ရယူခဲ့သော ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ထား မာနဖြင့် ပြာချရန် ကြိုးစားမှု မအောင်မြင်ခဲ့။ ထားဘဝရပ်တည်မှုအတွက် မာနကို ခဝါချပြီး ဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရလေ ပြီ။ ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက ဝေဝဲလာသော မျက်ရည်များကြောင့် မတပ်လိုသော နေကာမျက်မှန် ကို ထုတ်တပ်လိုက်ရသည် ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ယင်နေသော လက်များကို ပိုက်ကာ ကားတံခါးပေါင်ကိုသာ မှီနေ လိုက်သည် ။ ကြေကွဲမှုက ရင်နှင့်မဆုံအောင် ဖြစ်နေလေပြီ။ မျက်ရည်မကျစေရန် ထိန်းချုပ်ရသော ဝေဒနာက ထား၏ ရင်ကို ပြင်းထန်စွာ ထိုးနှက်နေလေပြီ။

ထိုခံရခက်သော ထိန်းချုပ်မှု ဝေဒနာရပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်၌ ခေါင်းတိုးငှောကာ အားပါးတရ ငိုရှိုက်ခြင်းဖြင့် ဖြေရှင်းလိုပါသည် ။ ဖြေရှင်းရန် ‘မေမေ’ရင်ခွင် မရှိတော့။ နားခိုရာ မဲ့လွန်းသော ထားဘဝသည် တစ်ယောက်တည်းပါလား။ တွယ်ရာမဲ့ ခံစားမှုသည် မျက်ရည်ပေါက် များ အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေပြီ။ ပါးပြင်ထက်သို့ တလိမ့်လိမ့်။

★

အောင်ပိုင် လက်ဖျားခြေဖျားတို့ အေးစက်သွားသည် ။ ဒရိုင်ဘာနှင့် ထားအကြား၌ မလှုပ် မရှားဝံ့ဘဲ နွေးထွေးစွာ ထိုင်နေခဲ့သောသူသည် ချမ်းစိမ့် အေးစက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သို့သော် သူ့ လက်ဖျားတို့ အေးစ

က်နေသည်။ လက်ကို သားရေဂျာကင်အိတ်ထဲ ထည့်ကာထားသည့်တိုင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိသည်။

ထားမျက်ရည်ကျနေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင် စေ့ထားသောကြောင့် မာနဖြင့် မျက်ရည်များကို ဟန့်တားနေကြောင်း သူသိသည်။ သူဘာပြောရမည်နည်း။ တံခါးပေါင်ကို မှီထားသော ထားခေါင်းကို ဆွဲယူကာ ရင်ခွင်၌ ထွေးပိုက်ပြီး မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးလိုက်ရမည်လား။ ထိုသို့ သူလုပ်ပေးချင်ပါသည်။ သို့သော် အတိတ်ကာလမှ ထားပြောခဲ့ဖူးသော စကားတို့ သည် သူ့နှုတ်ကို ပိတ်စေသည်။

မိန်းမသားတို့ ၏ မျက်ရည်စက်တို့ သည် ယောက်ျားသားများ ၏ သံမဏိစိတ်ကို အရည်ပျော် တတ်ကြသည်။ တင်းခံနေသော အောင်ပိုင်စိတ်သည် ယိုင်နဲ့ လာသည်။ ထို့ကြောင့်...

‘ဒေါက်တာ ခေါင်းမူးနေလို့ လား၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ’ဟု သူ မေးလိုက်သည်။

အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကားချကာ လက်ရှိအားနွဲ့သော ခရီးသည် တစ်ဦးကို ရိုင်းပင်းကူညီခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထားသဘောပေါက်မည် ထင်ပါသည်။

‘ဪ...ရပါတယ်’

မျက်ရည်ကိုသုတ်ကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်သော ထားအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားသည်။ သူ့ပခုံးထက်မှီလိုက် မှီပါဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် စကားစတို့ သည် ဆက်မရဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ပင့်သက်မောနှင့်အတူ စကားစတစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်မိသည်။

‘အဖော် မပါဘူးလား ဒေါက်တာ’

‘မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ’

မာဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သော ထားအသံကြောင့် သူ့မျက်နှာ ထူပူသွားသည်။ ။ ဘေးမှ ဒရိုင်ဘာက မည်ကဲ့သို့ ထင်သွားသည် မသိ၊ ပြီးစိစိဖြစ်သွားသည်။ ။ မိန်းမလှလေးများကို မြင်တိုင်း ပရောပရည်လုပ် တတ်သော ယောက်ျားဟု ထင်သွားလေပြီ။ ။ တော်ပြီ... လန့်သွားပြီ ။ အစက တည်းက လန့်ခဲ့သော ထားကို သူ လက်လန့်သွားပြီ။ ‘ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ’ပဲ ကောင်းပါသည်။ ။ သို့သော် မခံချင်စိတ်ဖြင့်...

‘အကူအညီလိုရင် တောင်းပါ၊ အန်တီခိုင့် မျက်နှာနဲ့ ကူညီမယ်’

‘မလိုပါဘူး’

ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သောထားကို အသည်းယားစွာဖြင့် လက် မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ယမ်းပစ်ချင်သည့်စိတ်ကို အ တင်း မျှိုသိပ်လိုက်ရသည်။ ။

‘ပြီးရောပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ဝတ္တရားအရ မေးရတာပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး ဝတ္တရားကျေ’

ဒရိုင်ဘာကတော့ မနေသာသဖြင့် ဟက်ခနဲ အသံထွက်ရယ်မောလို က်သည်။ ။ သူကတော့ ရှုတင်းတင်းဖြင့် ဒရိုင်ဘာရော ထားကိုပါ တစ်လှ ည့်စီ ကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်။ ။ မျက်မှန်အောက်မှ ထား မျက်ဝန်းကို သူမ တွေ့ရ။ မည်သို့ဆိုစေ ထားပါးပြင်ထက်မှ ပုလဲမြစ် ခန်းခြောက်သွားလေပြီဖြစ်၍ သူ့ရင်ထဲ အတန်ငယ် ပေါ့ပါးသွားသည်။ ။

ထားသည် ကားနောက်မှီ ကူရှင်ကိုမှီကာ မှုန်းလိုက်သည်။ ။ ထား ခေါင်းမူးနေသလား။ သူ့ကို တစ်စေ့မှ ကြည့်မရအောင် မုန်းတီးနေသော

ထားကိုမှ သူ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်မိသည်။ သို့တစေ သူ့ ရင်ထဲမှ ခံစားချက် ဟူသမျှတို့ ကို ဖုံးကွယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ယောက်ျား သိက္ခာကျခံ၍ မိန်းမ သား တစ်ယောက်၏ ခြေရင်း ဝပ်စင်းခြင်းကို သူ မပြုနိုင်။ အသည်းနှ လုံးသာ မွမွအကြေခံလိုက်မည်။

ပဲခူးအလွန်၌ ငိုက်မျဉ်းအိပ်ပျော်သွားဟန်တူသော ထား၏ ဦးခေါင်း သည် သူ့ပခုံးပေါ်တင်လာသည်။ ။ အသက်ပင် ရဲရဲ မရှူဝံ့ပါ။ လှုပ်လည်း မလှုပ်ရှားဝံ့။ ယုယစွာ ထွေးပိုက်၍ ရင်ခွင်မှာ မှေးစက်စေလိုပါသည်။ ။ သို့သော် ဆူးတွေနှင့် အမြဲရန်လိုနေတတ်သော နှင်းဆီခက်ကို ရင်ခွင်၌ မည်သို့ ထွေးပိုက်ရပါမည်နည်း။

*

အခန်း(၂)

‘ထား...’

‘ဇာနည်ပါလား...’

ထားဝမ်းသာသွားသည် ။ ဇက်ကိုမစောင့်ပဲ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးမှ ဆင်းကာ သံလွင်မြစ် ကို စက်လှေကလေးနှင့် ဖြတ်ကူးရ တော့မည်။

မြိုင်ကလေးနှင့် ဘားအံကို ကူးသော ဇက်က သူ့အချိန်နှင့်သူသာ ထွက်တတ်သည် ။ စောင့်ဆိုင်း၍ မနေချင်။ အချို့ စက်လှေနှင့်ကူးရန် ကမ်းပါးကို ကုတ်ကတ်ဆင်းသွားလေပြီ။ ထိုအချိန် ဆိုက်လာသော စက်လှေမှ လူအချို့ ဆင်းပြီး ကမ်းပါးကို တက်လာသည် ။ ထိုထဲမှ တစ်ယောက်သည် မိမိနှင့် အသိ ဒေါက်တာဇာနည် ဖြစ်သည် ။ ထားဆီသို့ ဝမ်းသာအားရ လက်ပြလိုက်ပြီးမှ အပြေးတစ်ပိုင်း တက်လာသည် ။ အနားရောက်တော့ အမောတကောနှင့်...

‘နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ် ထား၊ ကိုယ် ဒီမှာ လာစောင့်တာ ဒီနေ့နဲ့ ဆိုရင် လေးရက် ရှိသွားပြီ၊ ထား အော်ဒါရောက်လာကတည်းက အရမ်းလည်း ဝမ်းသာသွားတာပဲ...’

‘ထားလည်း ဝမ်းသာပါတယ် ဇာနည်...’

‘ထား ပစ္စည်းတွေကော...’

စုပြုံထားသော ပစ္စည်းများကို မေးငေါ့ပြလိုက်ရင်း မျက်ဝန်းက တစ်နေရာတွင် ရပ်နေသော သူ့ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

ထိုစဉ်...မိမိနောက်ပါးဆီမှ ...

‘သက်ထား...’

‘အို...စော...’

လောကကြီးသည် ဤမျှ ကျဉ်းမြောင်းလိမ့်မည်ဟု ထား မထင်ခဲ့ပါ။ ။ စော...။ မမြင်ခဲ့ရသော စော၏ မျက်နှာမှာ ရင့်ကျက်မှုများ နှင့် ပြည့်နေသည်။ ။ ပါးမြိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ ကို ရိတ်သိမ်းပြီး စမို့ ထင်ပါသည်။ ။ ဖြူသော အသားကို စိမ်းဖန့်ဖန့်များက ဖြည့်စွက်နေသည်။ ။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန် အလှန် ငေးစိုက်ရင်းမှ စောက စတင်၍ ...

‘ဒီကို ပြောင်းလာတာလား ထား’

‘ခုမှ ပို့စတင်ကျတာ’

နှစ်နှစ်လောက် အချိန်ဖြုန်းရင်း ဘဝလမ်းစပျောက်ခဲ့သော ထားအဖြစ်ကို ရင်၌ သာ သိုဝှက် လိုက်သည်။ ။

‘ကဲ ဦးစောသာထက်နဲ့ ထား စကားပြောချင်လည်း လှေပေါ်ရောက်မှ ပြောကြဗျာ၊ ထား သိပ်နေပူနေမယ်၊ ပစ္စည်းတွေတောင် သယ်သွားကုန်ပြီ’

ထိုအခါကျမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။ ဇာနည်က အလုပ်သမားများကို ပစ္စည်း များ သယ်ခိုင်းလိုက်ဟန်တူသည်။ ။ သံသေတ္တာ၊ အိပ်ရာလိပ်နှင့် စာအုပ်ထည့်ထားသော မြွေရေခွံ အိတ်၊ ခြင်းတောင်းနှင့် ဆုကေ့စ်တို့ ကို သယ်ဆောင်သွားကြလေပြီ။

‘ကျွန်တော် ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို လာစောင့်နေတာ ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ထားကို ဟိုဘက်ကမ်းအထိ လိုက်ပို့မယ်’

သက်ထားမှ သည် ထားဟု ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်လိုက်သော ‘စော’ကြောင့် ရင်ထဲဆွေးမြည့် သွားသည် ။ ဝေဒနာတစ်ရပ်သည် အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားလာပြန်သည် ။

‘ရပါတယ် ဦးစောသာထက်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ပါတာပဲ’

ဇာနည်စကားကြောင့် ဆုံးဖြတ်ရန် ခက်ခဲသွားဟန်ဖြင့် စောသည် ထားကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ထား၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရယူဟန်တူသည် ။

‘နေခဲ့လေ စော. . .ဟုတ်သားပဲ၊ ဇာနည် ကြိုနေပြီပဲ၊ နောက်မှ ထား ဆီလာခဲ့ပေါ့၊ ထားတို့ ကွဲကွာခဲ့တဲ့ ကာလအတွင်းက ပြောင်းလဲခဲ့တဲ့ အခြေအနေတွေချင်း ဖလှယ်ကြရအောင်လေ’

ထားက ပြုံးပြုံးလေး စကားဆိုလိုက်သည် ။ မချီပြုံးဖြစ်ကြောင်း ထားကိုယ်ထား အသိဆုံး ဖြစ်သည် ။

‘ကောင်းပြီထား၊ ဆေးရုံဝင်းမှာ ပဲ နေမှာ လား’

‘ဒါတော့ ထားမသိသေးဘူး’

‘ဪ. . .ထားအတွက် ဒေါက်တာမျိုးဇော်အိမ်ကိုပဲ စီစဉ်ထားတယ်၊ ထားက သူ့နေရာလာ တာပဲ၊ ဪ. . . ဦးစောသာထက် သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာမျိုးဇော်အိမ်ကို’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ် ဒေါက်တာ’

‘ဒါဖြင့် ထားတို့ သွားမယ်စော’

ထားကို ဇာနည်က လက်ကမ်းလိုက်သည် ။ မတ်စောက်သော ချော

ကံကမ်းပါးကို ထားသည် တစ်စုံတစ်ဦး၏ အကူအညီကို မရယူဘဲ ဆင်း
တတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကမ်းလင့်လာ သော ဇာနည်လက်
ကို အားပြုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ စောမျက်နှာ မကြည်မသာ ဖြစ်သွားသ
ည် ။ ထို့ အတူ သူသည် ကော။ သူရှိရာအရပ်ကို ဝေဝဲမကြည့်နိုင်မီပင်
ဇာနည်ခေါ်ရာနောက် ပါခဲ့လေပြီ။

★

ခံပြင်းသော ဝေဒနာဖြင့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ခြေဦးဖြင့် ကန်ထုတ်
လိုက်မိသည် ။ ဘာဆိုင် သနည်း။ ထားသည် ထား။ ကျောက်ခဲသည်
ကျောက်ခဲပဲ။ ဒေါက်တာ ဇာနည်၏ လက်ကို အားပြုရင်း ကမ်းပါးမှ ဆ
င်းသွားသော ထားကို မမှီ တ်မသုန် ငေးကြည့်မိတယ်။

ထားကို စကားအားဖြင့် စော်ကားခဲ့သည် ။ ထားသည် သူ စွပ်စွဲစော်
ကားခဲ့သလို ‘ရေများ ရာ ၌ မိုးရွာတတ်သော အသပြာ ဆရာဝန်’မဟုတ်
‘မိုးခေါင်ရာအရပ်၌ မိုးလာရွာသော စေတနာ ဆရာ ဝန်မလေး’ပါလား။
ဤ အတွေးလေးဖြင့် ထားအပေါ် ထားရှိခဲ့သော အမျက်တော်က ပြေ
လေပြီ။

သို့သော် ထားက သူ့အပေါ် ထားရှိသော အမျက်တော်က ပြေလေမ
ည်မဟုတ်ပါ။

မိန်းမသားများ နှင့် ဆင်များ သည် မိမိအား အနာတရလုပ်ထား
သောသူကို ဘယ်သောအခါမှ မမေ့တတ်ပေ။ သူ စိတ်မောသွားပြီ။ ထား
ကို လက်တွဲထားသော ဒေါက်တာ ဇာနည်သည် လူချော တစ်ယောက် ဖြ
စ်သကဲ့သို့ ထားတို့ ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဦးစော
သာထက် သည် လည်း ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားသူဖြစ်သည် ။ ထားနှင့်
မည်သို့ပတ်သက်ကြောင်း သူမသိ။ သို့သော် မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သည် ။

ဦးစောသာထက်ကော ဒေါက်တာဇာနည်၏ မျက်ဝန်းများ သည် အကြင်
နာ မေတ္တာခိုးများ ဝေနေသည် ကို သူတွေ့လိုက်သည်။ ။

သံလွင်မြစ်ကို ကူးဖြတ်ကာ ဘားအံဘက်ဆီသို့ ကပ်သွားသော စက်
လှေလေးကို ငေးနေမိ ရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ။ ထားနဲ့ သူသည် ဝေး
ပြီးရင်း ဝေးသွားသည် ကို သူနားလည်လိုက်သည်။ ။ မည်သို့ဆိုစေ ဤ
ဒေသသို့ နှစ်နှစ်နီးပါး ကြိုတင်ရောက်နေသောသူသည် ဧည့်သည် လို
ယခုမှ ရောက်လာသော ထားကို မည်သည့်အကျိုးကိုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ အ
ကူအညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးရန် မြိုင်ကလေး ကမ်းပါးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သ
ည်။ ။ လှိုင်းထနေသော သံလွင်မြစ်ရေသည် မြသားရောင် စိမ်းစိုနေသည်
။ စက်လှေ၏ ဦးတိုက်မှုကြောင့် မြစ်ရေများ ဖွားခနဲ ကွဲလွင့်ပျံ့နှံ့သွားသ
ည် ကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ဝန်း၌ ထား၏ မျက်နှာ ဖူးဖူးချောချောလေး
ကိုသာ မြင်ယောင်လျက်။

အခန်း(၃)

ရေနံချေးဝနေသော ပျဉ်ထောင် အိမ်အိုကြီး တစ်လုံး၌ ‘ထား’တစ်ယောက်တည်း နေရမည် တဲ့ ။

အထီးကျန်မှုရဲ့ အငွေ့အသက်တို့ သည် ထားအား ဆီးကြို နှုတ်ဆက်နေလေပြီ။

‘ထားတစ်ယောက်တည်း နေရဲပါ့မလား...’

‘ဘာဖြစ်လို့ မနေရဲရမှာ လဲ’

ဇာနည်အမေးကို မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ဘုတောလိုက်ပြီးမှ အားနာသွားသည် ။ ထို့ကြောင့် လေသံ ပျော့နှင့်...

‘ထား နေရဲပါတယ်၊ ထား ဘာကိုမှ မကြောက်တတ်ပါဘူး’

ဇာနည်က ပြုံးကာ...

‘ဒီဒေသမျိုးကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာကတည်းက ထား သွေးမကြောင်မှန်း ကိုယ် သိပါတယ်၊ ကိုင်း... ပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းချပေးရမလား’

‘ရပါတယ် ဇာနည်၊ ထား ဖြည်းဖြည်းပဲ လုပ်မယ်၊ ဇာနည် ဂျူတီဆို ဝင်လိုက်ပါလား၊ ထား လည်း ဂျူတီရီပို့လုပ်ဖို့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ’

ဇာနည်နှင့် နှစ်ယောက်လည်း ကြာရှည်စွာ မနေလိုသဖြင့် ထားက

လက်ကိုင်အိတ်ကို ကောက် ကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ကောင်းသားပဲ ထား၊ ပြီးမှ အလုပ်သမားတွေ ခေါ်ပြီး ထားပစ္စည်းတွေ နေရာချလိုက်ပေါ့၊ လောလောဆယ် ညနေစာတော့ ကိုယ်နဲ့ ပဲ စားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ မနက်စာကော...’

‘မုပ္ပလင်မှာ စားခဲ့တယ်’

‘မုပ္ပလင်ကတော့ နာမည်ကြီးပဲ’

ဇာနည်နှင့်အတူ ဆေးရုံဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ။ တောင်ကုန်းမြင့်ပိုင်း၌ ရှိနေသော ဆေးရုံ အဆောက်အဦ ဖြူဖြူကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ဆေးရုံ ဝန်ထမ်းများ အတွက် ပေးထားသော အိမ် များ နှင့် သားဖွားသူ နာပြုသင်တန်းဆောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။ ရှင်းသန့်သော လမ်းကလေး သည် လည်းကောင်း၊ အိမ်ကျိုးတိုးကျဲတဲ့သည် လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်က မီးပင်ကြီးအချို့သည် လည်းကောင်း မျက်စိအေးစရာ ဖန်တီးနေသည်။ ။ ရန်ကုန်နှင့် လားလားမျှမဆိုင်။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေနုအေးများက နေမင်းကို အန်တုလျက်ရှိသည်။ ။

ဆေးရုံအုပ်ကြီးထံ သတင်းဝင်ပို့လိုက်သည်။ ။

‘ဒေါက်တာ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်တော့ နားလိုက်ပါဦး’

‘ထား မနက်ဖြန်ပဲ စဆင်းပါ့မယ်’

ဆရာဝန်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ ထားလို မျက်နှာမျိုးသည် အပြောနှင့် အလုပ်ညီတတ်ကြောင်းကို အတွေ့အကြုံအရ နားလည်သဘောပေါက်ဟန်တူသည်။ ။ စကားရှည်ရှည် ဝေးဝေး ထပ်ပြောမနေဘဲ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ။

ထား ဆေးရုံမှ ပြန်ထွက်လာစဉ် ဆေးရုံမှ သန့်ရှင်းရေး အမျိုးသမီး

တစ်ဦးကိုသာ ခေါ်ခဲ့ သည် ။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ အပြည့်အစုံနှင့် ထားအတွက် ပေးထားသော အိမ်ကို လှည်းကျင်း ပြင်ဆင်နေရာချရန် လူများများ မလို။

‘ဟင်...ဘယ်သူတွေပါလိမ့်’

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာလေးတွင် ထိုင်စောင့်နေကြသော လူငယ်ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထားကိုမြင်သည် နှင့် ရပ်ပြီး ခရီးဦးကြိုပြုသည် ။

‘ကျွန်တော်တို့ ကို ဆရာ ဦးအောင်ပိုင် လွှတ်လိုက်လို့ ပါ’

ထား စိတ်ထဲ ‘မျက်’ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သို့သော် အကျိုးအကြောင်း ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ အရမ်း ဒေါသထွက်ရန် မသင့်တော်သဖြင့်...

‘ဘာအတွက်များ ပါလိမ့်’

‘ဒေါက်တာ့ကို အကူအညီပေးရအောင်ပါ။ သူက ကျွန်တော့်မိန်းမပါ။ နော်အေးမူတဲ့ ၊ ကျွန်တော်က မောင်ထွေးပါ။ ဆရာရဲ့ ရုံးလုလင်ပါ’

‘ဪ...ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

ထားက အိမ်သော့ဖွင့်ရင်း မေးလိုက်သည် ။ အကူအညီ မလိုဘူးဟု ပြန်ပြောပြီး လွှတ်လိုက်လို သော်လည်း အသက် နှစ်ဆယ်ပင်ကျော်ဟန် မတူသေးသော ဤလင်မယားကို အားနာသည် က တစ်ကြောင်း၊ လူကြီးဆန်စွာ ကျင့်သုံးရမည်ဖြစ်သည် ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ရင်ထဲမှ အမျက်ကို မျှိုသိပ်လိုက်သည် ။

‘ပစ္စည်းတွေက များများ စားစား ချဖို့ မရှိပါဘူး၊ မီးကြိုးတွေတော့ သွယ်ချင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့. . .ဆရာက ဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို တမင်လွှတ်လိုက်ပါ။ ပစ္စည်း အစုံအလင် ပါပါတယ်။ ဒေါက်တာ သွယ်ချင်တဲ့ နေရာသာ ပြောပါ’

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဦးအောင်ပိုင်သည် မဆိုးပါဘူးဟု ထားစိတ်ထဲမှ တံချက်ပေးလိုက်သည်။ ။ မောင်ထွေးက မီးကြိုးများကို ထားစေခိုင်းသလို သွယ်စဉ်၊ လက်ရှုမီး နော်အေးမှုနှင့် ထားသည် အိမ်ကို ရေဖတ်တိုက် နံရံဖုန်များ ပင့်ကူအိမ်များကိုပါ သုတ်သင်လိုက်သည်။ ။

‘ဆရာက ညနေရောက်ရင် ဒရိုင်ဘာနဲ့ ထမင်းချိုင့် ပို့ခိုင်းလိမ့်မယ်’

‘နော်အေးမှုတို့ အတွက်လား’

‘မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ မမအတွက်ပါ။ နော်မှုတို့ ကိစ္စပြီးရင် ပြန်မှာ ပါ’

‘မမထားအတွက် ဆိုရင်တော့ မလိုတော့ဘူး၊ ဒေါက်တာဇာနည်က ဖိတ်ထားတယ်၊ ဝမ်းနည်း ပါတယ်လို့ မင်းတို့ ဆရာကို ပြောလိုက်နော်’

မောင်ထွေးက မီးကြိုးနှင့် ပလပ်ပေါက်များ တပ်ဆင်ပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါက်တူး တစ်လက်ကို ဘယ်မှာ သွားရှာဖွေသည် မသိ။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှ မြက်တို့ ကို ရှင်းလင်းနေလေပြီ။ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ထားသတိမပြုမိသော အရာများကို မောင်ထွေး လုပ်ဆောင်ပေးသွားသည်။ ။ သူ့ဆရာက မှာ လိုက်သည် ထင်သည်။ ။ မောင်ထွေးထက် မောင်ထွေးဆရာကို ကျေးဇူးတင်ခံရမှာ စိုးသဖြင့် ထား မမေးတော့။ မောင်ထွေးတို့ ကို ကော်ဖီနှင့် ပုလဲကိတ်ကျွေးနေစဉ် သစ်တောတံဆိပ်ပါသော လင့်ရီဘာ တစ်စီး ရောက်လာသည်။ ။

ထား ရင်၌ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။ သူလာလျှင် ထားမည်သို့ ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။ ကားပေါ်မှာ တုန်းက သူ့အကူအညီမလိုပါဘူးဟု ပြတ်ပြတ်

သားသား ငြင်းဆန်ခဲ့သော ထားသည် ယခု သူ့အကူ အညီတွေ ရယူနေရသည် ။

‘လာ...ကိုအေးမောင်’

‘ဆရာက ထမင်းချိုင့် ပို့ခိုင်းလိုက်လို့...’

မောင်ထွေးက လှမ်းခေါ်သည် ။ အသက်က ထားတို့ အရွယ်လောက် ရှိဟန်တူသော အသား မည်းမည်း ခပ်ပုပု လူတစ်ယောက်သည် စတီးငါးဆင့်ချိုင့်ကြီး ဆွဲကာ တက်လာသည် ။

တော်သေးသည် ။ ဦးအောင်ပိုင်ပါမလာ။ ထားက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ချလိုက်ပြီး...

‘မမထားကို ဒေါက်တာဇာနည် ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ ကွယ်၊ အား နာပါတယ်၊ ပြန်ယူသွား နော်’

ထားက နော်အေးမူကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်သည် ။ ကိုအေးမောင်က..

.

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး ခင်ဗျ၊ ဆရာက ချိုင့်ထားခဲ့ပြီး မောင်ထွေးတို့ လင်မယားကို ခေါ်ခဲ့ရမယ်လို့ ပြောတယ်ခင်ဗျ၊ ပြီးတော့ တကယ်လို့ နော်အေးမူကို ခေါ်သိပ်ချင် ခေါ်ထားလိုက်တဲ့...’

‘အယ်...ရပါတယ်ကွ တို့ အိပ်ရပါတယ်၊ ဝဋ်လိုက်နေဦးမယ်’

ထားက ရယ်စရာအဖြစ် ပြောလိုက်သည် ။ တစ်ဆက်တည်း ချိုင့်ကို နော်အေးမူလက် ပြန်ထည့်ပေးတော့ ခါးသီးစွာပင် ငြင်းဆန်ကြပြီး စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဆင်းပြေးသွားကြသည် ။

‘နောက်နေ့မှ လာယူမယ်၊ ထားခဲ့ဖို့ က ကျွန်တော့်တာဝန်’

ကိုအေးမောင်က ပြောသွားသည် ။ ‘တယ်လည်း ဆရာစကား ရှိသေကြပါလား...’

လက်ရှမီးပါ ပြန်သွားတော့ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။ လူ မှာ လည်း နွမ်းနေသဖြင့် ရေချိုးပြီးသည် နှင့် ကိုယ်လက်က မလှုပ်ချင် တော့။

ဇာနည်ရောက်လာတော့ လိုက်ချင်စိတ်မရှိတော့။

‘ပန်းသွားပြီလား ထား’

‘ဟုတ်တယ် ဇာနည်၊ လိုက်တောင် မလိုက်ချင်တော့ဘူး’

ဇာနည်က ဆက်တီတစ်လုံး၌ ထိုင်ချရင်း ထမင်းချိုင့်ကို တွေ့သွားသဖြင့်...

‘ချိုင့်က’

‘ဦးအောင်ပိုင် လာပို့ခိုင်းတာ’

‘ဒါဖြင့် ထား မလိုက်တော့ဘူးလား’

‘စဉ်းစားတာပဲ၊ ထား ခြေလက်တွေ မသယ်ချင်လို့ ...’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ထား ခရီးပန်း လူပန်းဖြစ်နေတာ ကိုယ်က မသိတတ် ဘူး၊ အမှန် ဦးအောင် ပိုင်လို ထားကို စီစဉ်ပေးရမှာ ၊ ဆောရီးပဲ ထား’

‘ရပါတယ်’

ထားက ဇာနည်ကို ဦးအောင်ပိုင် ပို့ပေးသော ချိုင့်ကို မစားချင်ဘူး၊ ဇာနည်ပို့ပေးဟု ပြောလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လား စဉ်းစားနေစဉ် ဇာ နည်က...

‘ထား အနားယူချင် ယူတော့ ကိုယ် ပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန် မနက် ကိုယ်

နဲ့ ပဲ အတူစားပေါ့၊ ကိုယ် စီစဉ်ထားလိုက်မယ်’

‘ဆောရီးပဲ ဇာနည်၊ ထား နောက်နေ့ကစပြီး နေသားတကျဖြစ်အောင် လည်ပတ်တော့မယ်’

‘အိုကေ...ထား သဘောပါပဲ၊ ကဲ...ဂွတ်နိုက်’

‘ဂွတ်နိုက် ဇာနည်...’

ဇာနည်ကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သည် အထိ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ကန်သာယာ ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာဟန်တူသော လေများကြောင့် ချမ်းစိမ့်သွားသည် ။ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထပ်ဝတ်လိုက်သည် ။

နှုတ်ဆက်သွားဟန်တူသော နေမင်း၏ ရောင်ခြည်သည် ဖြန့်ကြက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ တိတ်ဆိတ်မှုသည် ထားအား ကြီးစိုးလာသည် ။ ထိုအချိန် ဂျစ်ကားတစ်စီး ဝင်လာသည် ။

စော။

ရင်မှာ နွေးထွေးလာသည် ။ စောသည် လည်း စတီးငါးဆင့်ချိုင့်ဆွဲကာ ဆင်းလာသည် ။

‘စော...နောက်ကျသွားသလား မသိဘူး၊ ကိစ္စလေးတွေ မပြတ်တာနဲ့ ချက်ချင်းမလာနိုင် ဘူး၊ မာရီယာကလည်း အစီအမံကြာသွားတယ်ထင်တယ်၊ ထား ထမင်းမစားရသေးဘူးနော်’

ထားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ စော၏ ဂရုတစိုက်ရှိမှုသည် ငယ်စဉ်ကအတိုင်းဖြစ်၍ ထားရင်မှာ တမ်းတမှုများ ဖြစ်ထွန်းလာသည် ။

‘လောလောဆယ်တော့ ထားနဲ့ စောဟာ ငယ်ကျွမ်း သူငယ်ချင်းတွေ

ပြန်လည်တွေ့ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ညစာစားပွဲလို့ ပဲ သဘောထားလိုက် ပေါ့၊ စောပဲ ပြင်လိုက်မယ်’

ထားက ဧည့်ခန်းရှိ စာကြည့်စားပွဲမှာ ပင် ပြင်ဆင်ရန် နေရာပေးလို က်သည်။ ။ ပြီးတော့ စောကို ကူညီရင်း...

‘စော အမျိုးသမီးကော၊ ဘာလို့ မခေါ်ခဲ့တာလဲ’

‘ထား တကယ်ပဲ မသိတာလား’

စောအကြည့်ကို ထားနားမလည်။ စောအကြည့်၌ တမ်းတခြင်းအငွေ့များ လျှံနေသည် ဟု ထားထင်သည်။ ။ တကယ်ဆို ထားနှင့်စောသည် လူမှုရေးစည်းရိုး ခြားသွားလေပြီ။

‘ထား ဘာကို တကယ်သိရမှာ လဲ’

‘စင်သီယာ ဆုံးသွားတာလေ’

‘အို...’

စော ဇနီး ဆုံးသွားခြင်းကို ထား တကယ်မသိခဲ့ပါလေ။

‘ထား စိတ်မကောင်းပါဘူး’

ထမင်းစားရသည် ကိုပင် အရသာ မတွေ့ချင်တော့။ စောက ရိပ်မိဟန်ဖြင့်...

‘ထား ဒီဒေသက သားငါးကို ရန်ကုန်လိုတော့ ထင်တိုင်းမရနိုင်ဘူး၊ ထား စားချင်တာရှိရင် မာရီယာကို လုပ်ခိုင်းမယ်’

‘မာရီယာ ဆိုတာ...’

‘စင်သီယာ ညီမပါ၊ သမီးက မသန်စွမ်းတော့ စင်သီယာ့ကိုယ်စား မာရီယာကပဲ အနစ်နာခံ ပြုစုပေးနေရတယ်’

‘သမီးက ဘယ်လို မသန်စွမ်းတာလဲ’

‘ထား ထမင်းစားပါဦးလား၊ ပြီးတော့ စောပြောပြပါမယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆရာဝန်နဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုတာ လင်မယားပဲ၊ ခွဲလို့ မရဘူးလေ’

ထားက စော သောကဝေဒနာ သက်သာစေရန် အရွှန်းဖောက်လိုက် သည် ။ သို့တိုင်အောင် စောကမပြုံး။

‘စင်သီယာနဲ့ သမီးဟာ ကိုယ့်ကြောင့် ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရရှာတာ...’

‘ဟင်...’

‘ကိုယ်မောင်းတဲ့ ကား စလစ်ဖြစ်ပြီး တိမ်းချော်မှောက်သွားတယ်၊ ကိုယ်ကလွင့်သွားလို့ သေလောက်အောင် ဒဏ်ရာ မရခဲ့ပေမဲ့ စင်သီယာက ဆုံးသွားတယ်၊ သမီးက အောက်ပိုင်း လုံးဝ လှုပ်ရှားမရတော့ဘူး၊ ငှီးချဲ့နဲ့ ပဲ သွားလာလှုပ်ရှားနေရတယ်’

‘ဖြစ်ရလေတယ်၊ ထား ဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး’

‘ရာသက်ပန် ခွဲခွာမှုအတွက်ဆိုပြီး ခွဲခွာပြီးမှ ထားသိဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေ ထားမေးလို့ သာ ပြောပြတာပါ၊ ကိုယ်ပြောဖို့ မရည်ရွယ်ဘူး’

ထားရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။ စော၏ မာနကို သူသိသည် ။ စောသည် ထားအပေါ် ပြန်လည် မျှော်လင့်ချက် မထားတော့ဘူးဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထား သဘောပေါက်လိုက်သည် ။ တွေ့စက ‘သက်ထား’ဟု ခေါ်ခဲ့သည် မှ အပ အများ နည်းတူ ‘ထား’ဟု ပြောင်းလဲခေါ်လိုက် ကတည်းက စော၏ သဘောထားကို ထား သဘောပေါက်လိုက်သ

ည် ။

‘ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ၊ ထိမ်ချန်စရာ မလိုပါဘူး၊ သမီးရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း ထား လေ့လာချင်သေးတယ်၊ ထား တွေဝေ လေလွင့်နေတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဆေးပညာစာအုပ်တွေ ဖတ်ခြင်းနဲ့ အချိန်တွေကို ကုစားယူရတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးဝေဒနာကို ထား ကူညီနိုင်မယ်ထင်တယ်’

‘ထား စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ကိုယ်တွေ့သလို ဖျက်သိမ်းတာကိုလည်း တွေ့လိုက်ပါ တယ်၊ အန်တီနာရေးကိုလည်း တွေ့တယ်၊ အန်တီနာရေးနဲ့ စင်သီယာဆုံးပြီး ရက်ပိုင်းပဲကွာဟလို့ ကိုယ် ထားဆီကို မလာနိုင်ခဲ့ဘူး’

‘ဒီလိုပဲပေါ့၊ လောကကြီးမှာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တဲ့ အခါတွေ အမြဲရှိနေတတ်တာပဲ’

ထမင်းစားခြင်းကို အရသာနှင့် မပြီးဆုံးပဲ စကားနှင့်ပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည် ။

စောက ထားနှင့်အတူပင် ဝိုင်းဝန်းဆေးကြောပေးခြင်းကို ထား လက်ခံလိုက်သည် ။ ထား ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေသည် ။ ထားတို့ လိပ်ပြာသန့်ကြသည် ။ ဘာအမှားအယွင်းမှ မကျူးလွန် ဘဲ စောနှင့်ထားသည် ငယ်ချစ်များ ဖြစ်ကြသည် ဆိုခြင်းကို ထားတို့ တမင် ဖျောက်ဖျက်ထားလိုက် သည် ။ ထားတို့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။

‘ထား ဂျူတီချိန်က’

‘ဒီလတော့ ဒေးဂျူတီလေ၊ အော့ဖစ်အချိန်ပဲ’

‘ဒါဖြင့် စနေနေ့ ကိုယ်လာခေါ်မယ်လေ’

‘ လာလေ’

‘မာမိနဲ့ မာရီယာနဲ့ တွေ့ပေးရအောင်၊ ည မနက်စာ အိမ်မှာ ပဲစား’

‘ညနေစာပဲ လက်ခံပါရစေ၊ မနက်ပိုင်း လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပြီးမှ နေ့လယ်လောက် လာခေါ်လိုက်လေ’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်သွားမယ်’

‘အိုကေ စော’

စောကားကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးနေမိသည်။ ။ ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ။ တစ်ဖက်လမ်းမှ မေထရွန်ကြီး အိမ်ရှေ့တွင် လူအချို့က လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။ ဘေးအိမ်မှ လည်း လူရိပ်မြင်လိုက်ရသည်။ ။

ထား သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်သည်။ ။ မျက်နှာစိမ်းဝန်ထမ်းသစ်တစ်ဦးကို စပ်စုခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။ ။ ထားသည် အိမ်တံခါးများကို လိုက်လံပိတ်လိုက်သည်။ ။ မီးဖွင့်လိုက်တော့ မီးချောင်း အလင်းရောင်အောက်တွင် ပြောင်လက်နေသော စတီးထမင်းချိုင့်ကြီးက သူ့ကို မကျေမချမ်း ကြည့်နေသည် ဟု ထင်လိုက်သည်။ ။

‘အကူအညီလိုရင် တောင်းပါ၊ အန်တီခိုင့်မျက်နှာနဲ့ ကူညီမယ်’ဆိုသော စကားကြီးကြောင့် ထမင်းချိုင့်ကို မတို့ ဝံ့ပါ။

ခရီးပန်းလာသဖြင့် ဘာမှ မတွေးဘဲ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ။ ည၏ တိတ်ဆိတ်မှုသည် အထီးကျန်မှုကို ပို၍ အားဖြည့်နေသည်။ ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများက မျက်ရည် အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ။

ဝမ်းနည်းမှုမှ သည် အိပ်ပျော်ခြင်းဖြင့် အထီးကျန်ဝေဒနာကို ကုစားရန် အားယူလိုက်သည်။ ။

